

שיעור מס' 52: פרק לח' - יהודה ותמר

פתיחה:

אתנצל בפניהן על מה שקרה בשבוע שעבר, שלא הקשבתי להזהרותיהן, והן צדקו ואני טעיתי...

ואז אומר- האם זה קל להודות בטעות שעשית?

וככל שאדם בדרגה או בתפקיד גבוה יותר? זה יותר קל או יותר קשה?

היום נלמד על הנקודה הזאת, של יכולת ההודאה באמת, בסיטואציה שבכלל לא פשוטה...

באמצע סיפורי יוסף, עוצרת התורה והזרקור עובר למישהו אחר- גיבורי סיפורינו הם יהודה ותמר. יהודה- בנו של יעקב, צדיק, איש חשוב. מתחתן עם אישה ונולדים להם 3 ילדים (לצייר על הלוח) ער, אונן ושלה.

גדלים הילדים, ומזל טוב- ער מתחתן עם תמר. אישה צדיקה מאד, בעלת רוח הקודש. ער היה רשע ולא רצה להביא לעולם ילדים ולכן הקב"ה הורג אותו.

מי רוצה לומר לי מה זה ייבום?

ייבום = אישה שמת בעלה ולא השאיר אחריו בנים, מתחתנת עם אחד מאחי בעלה ומקימה זרע לבעלה המת. אם האח לא רוצה בה הוא עושה מצות "חליצה" ו"משחרר" אותה מהמשפחה. בשלב זה טרם ניתנה התורה, אך נהגו לעשות זאת כדי להמחיש שיש תיקון גם למוות.

אז כעת, מתחתן אונן עם תמר. אבל הוא אומר לעצמו- למה שאני אביא ילדים והם יקראו על שם אחי? וגם הוא גורם לכך שלא יהיו לו ילדים. ומה סופו? מת...

יהודה אומר לתמר- שבי לך בבית, חכי ששלה יגדל. אבל לעצמו הוא אומר- מפחידה האישה הזאת, הורגת לי את הבנים, לא אתן לה את שלה בני.

שלה גדל ואשתו של יהודה נפטרת. שימו לב- אנו לפני בכלל שיש תורה בעולם, ודברים שכיום אסור לעשות, היו מותרים בעבר.

תמר יודעת ברוח הקודש שממנה יחד עם בית יהודה צריך לצאת אורו של משיח, ובמסירות נפש היא מחליטה לעשות מעשה לא פשוט. תמר היתה צנועה מאד, בבית חמיה היא תמיד היתה מכוסה, אך כעת- כדי להתחבר לבית יהודה, מה היא עושה?

יהודה הולך לגזוז את צאנו, תמר מתיישבת על הדרך, כמו הנשים הפרוצות, היא מחליפה מבגדי האלמנות שלה, שמה עליה צעיף וכשיהודה רואה אותה הוא מבקש להיות איתה. זה מותר, אנחנו לפני מתן תורה. ותמר שואלת- מה תתן לי בעד זה שתהייה איתי? האמת שליהודה אין כלום, אבל הצאן שלו לא רחוק. כי בדרך לאן הוא? לגזוז את הצאן. "אשלח לך גדי עיזים", זה שווה הרבה.

אין בעיה, אבל בינתיים- תן לי פקדון: חותמך- טבעת החותם, פתילך- סוודר שעליך, ומקלך. אלו 3 דברים מאד אישיים שברור שהם שייכים רק לו. העיסקה מתבצעת ויהודה הולך לגזוז את צאנו.

מהר מהר תמר חוזרת לבגדיה. יהודה כמובן רוצה לעמוד בהסכם ושולח לה גדי צאן, אבל... לא מוצאים אותה. אנשי העיר לא יודעים על איזו אישה מדובר ויהודה ממשיך בחייו.

לאחר כמה זמן מגיעים ליהודה שמועות וריכולים. מה קרה? תמר בהריון! היא זנתה! סליחה, היא צריכה לחכות לבית יהודה. איזו בושה למשפחה!

ויהודה מחליט- לשרוף אותה! תתארו את הסיטואציה- האש גבוהה, מוכנה כבר. תמר יוצאת כבר לכיוונה, מה אתן הייתן עושות במקומה?

בעזרת ה'

צועקות לכולם- זה מיהודה!

אבל תמר, שומרת על כבודו- עדיף לה ליפול לכבשן האש, מאשר להלבין את פני יהודה.

היא שולחת אליו את החותם, הפתיל והמקל ואומרת- האיש שזה שייך לו- ממנו אני מעוברת.

וואי, וואי. איזה התמודדות עומדת עכשיו בפניו. להודות? לא להודות? כולם כבר נאספו, כולם יודעים מה אמור לקרות, כבודו של יהודה מונח על כף המאזניים.

הצבעה כיתתית.

יהודה כשמו כן הוא- מודה על האמת. ברגע הקשה הזה הוא אומר- צדקה ממני תמר! איזו גדלות נפש!

ולאחר כמה חודשים- מזל טוב! נולדים תאומים צדיקים- פרץ וזרח. שמפרץ מתחילה השושלת לדוד המלך.

← דף עבודה